

Åbent brev til udenrigsminister Per Stig Møller og regeringen:

Vi må handle nu – inden hedgefondene kollapser økonomien og finanssystemet !

Den 9. maj 2005 sendte Schiller instituttet en opfordring til de danske ministre og folketingsmedlemmer om at skrive under på en appel for et nyt Bretton Woods-finanssystem (se bagsiden). Udenrigsminister Per Stig Møller svarede i et brev til Schiller Institutet den 30. maj (se brevet på www.schillerinstitut.dk/udenrigsministeren). Følgende responsum fra Schiller Institutet blev sendt til Udenrigsministeren, Statsministeren, Finansministeren og Økonoministeren **16. juni 2005**.

Kære Per Stig Møller

Tak for dit svar på Schiller Institutets opfordring til et nyt Bretton Woods-finanssystem. I brevet af 30. maj svarer du, at du deler Schiller Institutets bekymring for en gentagelse af tidligere tiders finansielle kriser, men ikke mener, at Schiller Institutets forslag er vejen at gå.

Du angiver tre grunde til din holdning: **1)** at forslaget skulle underminere de nuværende Bretton Woods-institutioner og derfor kan skabe en international valutakrise til skade for de fattigste lande og befolkningsgrupper; **2)** at dette vil ødelægge de resultater, der er opnået gennem HIPC-initiativet for at nedbringe de højtforældede fattige landes udenlandsgæld; og **3)** at regeringen arbejder aktivt for at få de fattigste udviklingslande integreret i den globale økonomi og fremme deres adgang til handel, og at det er derigennem, at man i det lange løb stabiliserer den økonomiske og finansielle udvikling.

Jeg er glad for at høre, at du deler vores bekymring for nye kriser i finanssystemet. Det er årsagen til, at vi så intenst arbejder for et nyt Bretton Woods-finanssystem. Den diskussion afslører selvfølgelig, hvor undermineret det nuværende system er, men ansvaret for det er ikke Schiller Institutets. Det er uansvarlige afreguleringer gennem de sidste 35 år, der har skabt en situation, hvor spekulanternes gøren og laden kan true hele systemet. Det sammenbrud der er i gang blandt de internationale hedgefonde, kræver handling allerede i de kommende uger. At undlade at handle kan få katastrofale konsekvenser, ikke blot for verdens fattigste lande, men for alle lande, der er en del af det internationale finanssystem – deriblandt Danmark.

Der er heldigvis stadig flere, der deler vores bekymring, som det bl.a. ses i det tyske ugeblad Der Spiegels artikel den 6. juni om krisen i verdens finanssystem under overskriften »Terrorbalancen«. Der diskuteres man bl.a. »et moderne Bretton Woods«. Den tyske forbundskansler Gerhard Schröder har også netop annonceret, at han vil tage spørgsmålet om regulering af de internationale hedgefonde op på det kommende G8-møde. At Folketinget så netop har vedtaget verdens mest liberale lovgivning for såkaldte hedgeforeninger, er et skæbnsvangert tegn på manglende forståelse for de farer der truer. Jeg tillader mig derfor at påpege et par afgørende fakta, der måske er gået din og regeringens dør forbi.

1. Den akutte finansielle fare

Den akutte finansielle fare netop nu, er ikke rettet mod verdens fattigste lande. De er allerede blevet ødelagt i en helt ufattelig grad i de sidste 25 år og har ikke meget mere at miste ved finanssystemets sammenbrud. Derimod truer den destruktion, der har foregået i store dele af verden, siden Nixon tog dollaren af guldet i 1971 – og dermed trak tæppet væk under Bretton Woods-systemet – nu også med at komme til Vesteuropa og USA. En krise, der i intensitet og ødelæggelse vil overgå krisen i 30'erne. Danmark har allerede tabt produktive arbejdspladser på globaliseringens hellige alter, men et blik på USA, der er løbet foran i »globaliseringen« af sin økonomi, er skrækindjagende. De sidste rester af USA's tidligere stolthed som industrination, bilgiganter som GM og Ford, er nu i gang med at blive slagtet. Hvis ikke der gribes ind, vil det industripotential, som vandt 2. Verdenskrig og gjorde USA til verdens rigeste land, snart være en saga blot. I Tyskland og Frankrig har internationale kapitalfonde allerede plyndret en stor del af virksomhederne, og som vi senest har set det med overtagelsen af ISS, er de også kommet til Danmark.

Som Verdensbanken og Den internationale Valutafond (IMF) fungerer i dag, har de ikke meget at gøre med det system, der, under inspiration fra Franklin D. Roosevelt, blev diskuteret i den lille ferieby Bretton Woods i New Hampshire i 1944. Det oprindelige Bretton

Se webcast med Lyndon LaRouche fra torsdag den 16. juni 2005 på

www.larouchepac.com

Woods-finanssystem var baseret på et samarbejde mellem suveræne nationalstater. Hvert land havde sin egen valuta og ordnede suverænt sine interne affærer. For at muliggøre international samhandel og udvikling indførte man så en guldbaseret amerikansk dollar som reservevaluta og fastlåste alle de andre valutaer til den amerikanske dollar. Derigennem sikrede man, at valutaer ikke var spekulationsobjekter, men kun kunne bruges til sit egentlige formål – kreditgivning og handel. Verdensbanken og IMF blev samtidigt skabt for at stabilisere systemet og være behjælpelige med lån til at sikre valutastabilitet og økonomisk udvikling.

Så længe Bretton Woods-systemet fungerede, var der høje vækstrater i alle de deltagende lande og samtidigt var der i 50'erne og 60'erne hjælp og økonomisk fremgang for verdens fattigste lande. Dette system ophørte de facto med at eksistere i 1971, da Nixon tog dollaren af guldet og de faste vekslingskurser blev afløst af flydende valutakurser. I de sidste 34 år har vi så år for år fået stadig mere afregulering og »globalisering« til en grad, hvor ingen regeringer i dag – eller for den sags skyld supranationale institutioner som IMF, Verdensbanken og Bank for International Settlements (BIS) – har overblik over de finansielle transaktioner på verdensmarkedet. De forskellige nationale og internationale kontrolmekanismer, der skulle forhindre en gentagelse af 20'ernes spekulationsorgie der gav os depressionen i 30'erne, er nu væk. Det har ført til gentagne kriser, der har truet med at kollapse hele det internationale finanssystem, som f.eks. Latinamerikas gældskrise i 1982, Børskrisen i 1987, Asienkrisen i 1997, LTCM-krisen i 1998 og IT og »ny økonomi«-boblen.

Hver krise er blevet midlertidigt løst gennem at pumpe yderligere likviditet ud i markederne og lade spekulatøren vokse. I dag har verden et globalt bruttonationalprodukt på 40 billioner dollars med en tilhørende gældsboble på 2.000 billioner dollars – 50 gange så stor! I finansmarkederne vurderer man, at de ca. 8.000 hedgefonde i verden siden krisen i GM og Fords firmaobligationer har tabt omkring 400 milliarder dollars – omkring 40% af deres værdi. I de nærmeste dage skal disse hedgefonde præsentere deres tabstal for maj. Det forventes, at deres kreditgivere blandt banker vil være tvunget til kraftigt at reducere deres kredit, samtidigt med at mange klienter vil trække deres investeringer ud ved udgangen af juni måned. De fleste hedgefonde har derfor et kraftigt behov for at sælge ud af »de gode investeringer« for at dække tab på de dårlige. Ingen ved, hvad konsekvenser et sådant brandudsalg får, hvor mange hedgefonde der går under, eller hvor faretruende situationen er for de mange banker, der i deres grådighed har haft alt for tætte bånd til hedgefondene. Der er i midlertidigt klart, at det er en krise af en kaliber, der kan ryste hele det globale finanssystem.

I forbindelse med vedtagelsen af den nye lov for danske hedgeforeninger troede mange folketingsmedlemmer sikkert, at faren bestod i at danske investorer ville investere i hedgeforeninger uden at kende den egentlige ri-

siko, og derfor kunne blive bondefanget. Det bliver de selvfølgelig, som man bliver det, når grådighed slår forstanden fra. Men det er ikke den største fare. Hovedproblemet er, at hedgefondene tjener penge på at stjæle fra den fysiske økonomi, den vi alle sammen skal leve af på lang sigt. Samtidigt gearer de deres investeringer med lånte penge og har så store derivatpositioner (som i princippet blot er vilde væddemål med astronomiske beløb), at når hedgeforeningerne går ned, så trækker de meget andet med sig. Det er faren med hedgeforeninger og derfor bør man omgående indføre en skat på deres transaktioner, så de bliver tvunget til at oplyse myndighederne om deres gøren og laden. Så kan man i det mindste holde øje med, hvilke ulykker de laver.

Der har længe været en ubalance i verdensøkonomien. USA har et betalingsbalanceunderskud på 650 milliarder dollars, et budgetunderskud på 430 milliarder dollars og en historisk høj gældsætning både offentligt, i erhvervslivet og hos de private husholdninger. Da dollaren stadig er verdens reservevaluta, truer det selvfølgelig systemet. Den langstrakte økonomiske krise i Japan og uvisheden om EU og euroens fremtid er sammen med den boligboble, der findes i Danmark og i det meste af den vestlige verden, yderligere foruroligende. Men den absolut største fare er, hvis embedsmænd og politikere tror, at systemet er for stort til at gå ned og at alle lokale storme i et internationalt og globalt indbyrdes forbundet system, blot vil forårsage et lille uskyldigt skvulp på det store ocean. At ukontrollerede grådige aktører uhindret kan flytte penge omkring på hele kloden, betyder blot, at en enkelt ukontrolleret krise kan bringe hele systemet til fald. Som f.eks. den nuværende hedgefondkrise. Derfor skal vi diskutere et nyt stabilt finanssystem nu – inden det nuværende går ned i kaos.

2. IMF bringer kaos og død

Siden gældskrisen i 1982 har IMF og Verdensbanken ikke længere fungeret som hjælpeorganer for suveræne nationer, men har i stedet været de private bankers og finansinteressers forlængede arm. De fleste lande i Latinamerika og Afrika har været igennem IMF's berygtede chokterapi og SAP-programmer, der ikke har haft til formål at øge levestandarden for befolkningen i de berørte lande, men i stedet at omstille landenes økonomier til størst mulige udplyndring for udenlandske finansielle interesser. IMF sørgede for at udgifterne til hospitaler, uddannelse og infrastruktur blev reduceret og afbetalingerne på udenlandsgælden sat i vejret. Importen skulle ned og eksporten skulle op. Samtidig gennemtvang IMF privatiseringer af alle de berørte landes nationale værdier. 23 års IMF-politik har efterladt Afrika som et døende kontinent med nationer i opløsning, hvor aids, sult og krig er dagens orden. Latinamerika – der i 1982 var på vej mod en vesteuropæisk levestandard – er blevet ligeså fattigt i dag, som Afrika var det i 1982. Det er et uhyggeligt faktum, at IMF's politik har dræbt langt flere mennesker, end Hitler dræbte i sine gaskamre. Mennesker, som

blev ofre for den øgede dødelighed, der opstod, når IMF's programmer førte til mangel på udvikling og medicin, og i stedet skabte sult og underernæring i overflod.

For at lande skal komme i betragtning til eftergivelse af gæld under HIPC-initiativet, skal de sætte deres økonomi under administration af det selv samme IMF, hvis politik har et hovedansvar for at ødelægge de forskellige landes økonomier. Det er at føje spot til skade. Det er berettiget, at vi i den vestlige verden har dårlig samvittighed over udviklingen i de fattige lande, men så skal vi hjælpe dem i stedet for bare at »vise lidt god vilje«. I den sammenhæng er det vigtigt, at de nationer i Asien, som i forbindelse med krisen i 1997 brugte nationale kontroltiltag for at stoppe spekulanternes angreb på økonomierne – f.eks. Malaysia og Kina – klarede sig godt gennem krisen, mens de lande, der derimod tog IMF's standardmedicin, som f.eks. Thailand og Indonesien, fik et kraftigt fald i sin økonomiske suverænitet og levestandarden.

3. Opbyg den tredje verden

Hvis det var rigtigt, som det ofte bliver hævdet, at øget »globalisering« og frihandel fører til øget rigdom for os alle, så skulle vi alle være blevet frygteligt meget rigere og bedre stillet over de sidste 30 år. Men det er et faktum, at en stor del af verden er blevet meget fattigere. Øget frihandel vil ikke gøre de fattige landes befolkning rigere men kun et fåtal investorer og internationale købmænd. Hvad den tredje verden behøver – og hvad vi behøver – er billige langfristede kreditter til opbygning af grundlæggende økonomisk infrastruktur, som f.eks. jernbane- og vejnet, vandforsyning, elektricitet, hospitalsvæsen og uddannelsessystem. Det er gennem investeringer i de sektorer, at det er muligt at have en moderne økonomi med en høj produktivitet. For de fattigste landes vedkommende vil det kun ske, hvis vi gennem en tilbagevenden til principperne bag det oprindelige Bretton Woods-system skaber statsgaranterede langfristede kreditter til lav rente. Det er også gennem den form for opbygning, at den tredje verden får købekraftige indbyggere, der kan være en del af verdensøkonomien.

Ideen om at vi kan redde den tredje verden gennem at tillade dem at eksportere billige fødevarer ind i EU, er en kynisk manipulation. Kun handelsfirmaer og internationale spekulanter ville få gavn af det, mens de fattige i de

berørte lande blot vil få endnu mindre mad at dele på – samtidig med at landmænd i EU går konkurs. Problemet er ikke, at de fattige lande har et fødevareoverskud, de behøver at eksportere, men at deres befolkninger er for fattige til at købe maden selv. Det er det, vi må lave om på.

Kære Per Stig Møller, den akutte krise i den amerikanske bilsektor, og det tiltagende vanvid i udtalelserne fra det Hvide Hus, har allerede sat denne diskussion på dagsordenen i det amerikanske senat og repræsentanthuset. Der lytter man i stadig højere grad til Lyndon LaRouches vise ord. Den nærmeste tid vil understrege, at det samme må ske her i Europa og i Danmark. Derfor genfremsender jeg Schiller Institutets resolution for et nyt Bretton Woods, så du og regeringen sammen med det danske folketing kan arbejde for at sammenkalde en international ministerkonference, der kan diskutere et nyt finanssystem. Jeg er udmærket klar over, at i takt med at finanskrisen spidser til, udøver internationale finansielle kredse et fanatisk pres for at bevare deres plyndringsret – med både løfter om løn og trusler om bål og brand. I 20'erne, i 70'erne og senest i 1990 så vi politiske mord her i Vesteuropa på personer, der repræsenterede den form for økonomiske reformer, et nyt Bretton Woods indebærer. Jeg forstår, at det kræver politisk og personligt mod, at gå op imod disse internationale finansielle kræfter. Jeg håber, at du kan finde det hos dig selv, hos andre dele af regeringen og hos dine kolleger i Folketinget, for vores fælles fremtid afhænger af det.

Til inspiration vedlægger jeg samtidigt en bog, »Earth's Next Fifty Years«, af Lyndon LaRouche, amerikansk økonom, tidligere præsidentkandidat og ophavsmand til ideen om et nyt Bretton Woods. Bogen diskuterer det større spørgsmål vi også her i Danmark nu må diskutere: Hvad er de nødvendige fremtidsvisioner, der kan give os og resten af verden en stabil fremtid på lang sigt. Verden er blevet mindre. Vi er blevet mere integreret. Derfor er det på tide, at vi erkender, at hele menneskehedens fremtid nu er tæt forbundet, uanset vores nationalitet, sprog eller hudfarve. Det er denne fælles fremtid, vi skal sikre med et nyt Bretton Woods-finanssystem – i stedet for at lade nogle få berige sig på menneskehedens bekostning.

Tom Gillesberg,

Schiller Institutets formand i Danmark

www.schillerinstitut.dk

www.larouchepac.com

www.wlym.com

- Jeg vil gerne kontaktes angående møder og aktiviteter
- Jeg vil gerne have flere flyveblade til uddeling
- Jeg vil gerne have tilsendt et prøveeksemplar af Schiller Institutets nyhedsbrev *Prometheus*
- Valget 2005. Hvordan Danmark og verden overlever den globale økonomiske krise

Navn: _____ **Adresse:** _____

Send til: Schillerinstituttet, Postboks 2613, 2100 København Ø, fax: 35 43 87 57 eller info@schillerinstitut.dk

København den 9. maj, 2005

Schiller Instituttets stifter og internationale præsident, Helga Zepp-LaRouche, har udsendt en ny appel til opfølgning på den, der i juli 2000 blev rettet til alverdens politiske ledere om at reorganisere verdens finanssystem. Appellen blev dengang støttet af adskillige internationale ledere, inklusive tidligere statsoverhoveder, parlamentsmedlemmer, fagforeningsledere, forretningsfolk, menneskerettighedsforkæmpere og kirkerepræsentanter. Nedenstående tekst distribueres nu verden over, og vil blive offentliggjort med underskrivernes navne, både på internettet og i aviserne. Vi opfordrer alle til at støtte dette initiativ og de angivne krav med deres underskrift.

Ad hoc-komité for et Ny Bretton Woods

De sidste fire årtiers paradigmeskifte, hvor verdensøkonomien i stadig stigende omfang har bevæget sig fra industri og produktion over til uhammet spekulation, er nu ved vejs ende: Verdens finanssystem står på randen af et umiddelbart sammenbrud. Overfor et globalt bruttonationalprodukt på 40 billioner dollars hober sig op en 50 gange så stor gældsboble på 2.000 billioner dollars i finansielle forpligtelser. En truende konkurs i General Motors og et potentielt sammenbrud i hele den amerikanske bilindustri, er blot nogle af de mange faktorer, der kunne udløse et kollaps af dollaren og dermed af hele det finansielle system.

For at beskytte befolkningerne imod de ubeskrivelige ødelæggelser, som et systemsammenbrud ville medføre, forlanger vi, undertegnede, at en international konference hasteindkaldes med henblik på at etablere en ny finansiell arkitektur i stil med det Bretton Woods-system, som blev skabt i 1944 på præsident Franklin D. Roosevelts initiativ. Vi henviser til Lyndon LaRouche som den økonom, der bedst har forstået og beskrevet årsagerne til systemkrisen, og som ydermere har fremlagt en omfattende pakke af forslag til løsning heraf: Et Nyt Bretton Woods.

Vi, undertegnede, henviser ydermere til et flertal i det italienske parlaments debuteretkammer, som har behandlet LaRouches forslag, og den 6. april 2005 stemte for en resolution, der opfordrer til en »international stats- og regeringskonference der skal lægge grundlaget til et nyt og retfærdigt globalt valuta- og finanssystem«.

Hvis vi skal blive i stand til at rette op på den katastrofale kurs, som vi har fulgt lige siden præsident Nixon afskaffede de faste valutakurser i 1971, og som efter Sovjetunionens opløsning har ladet en tøjlesløs »globalisering« føre til den nuværende røverkapitalisme, må nedenstående tiltag iværksættes. Den Nye Bretton Woods-konference bør beslutte følgende:

1. Faste valutakurser skal øjeblikkelig genetableres.
2. Vedtagelse af en regeringstraktat, der forbyder spekulation i derivatprodukter.
3. En omfattende afskrivning og reorganisering af den internationale gældsbyrde.
4. Statslig kreditdannelse, der skal åbne friske kreditlinier med henblik på at skabe fuld beskæftigelse gennem investeringer i nødvendig infrastruktur og teknologiske fornyelser.
5. Opførelsen af en Eurasisk Landbro som hjørnестenen i en genopbygning af verdensøkonomien. Den Eurasiske Landbro skal samtidig stå som den vision, omkring hvilken vi ikke alene skaber et økonomisk mirakel, men også fred i det 21. århundrede.
6. En ny »Westfalsk Fred« skal sikre, at over det næste halve århundrede skal råvarer udvindes og forarbejdes til gavn for hver eneste nation på denne planet.

Vi, undertegnede, mener, at det er hævet over enhver tvivl, at den såkaldte »globalisering«, denne rovgriske form for kapitalisme, økonomisk, finansielt og moralsk har spillet fallit. I stedet må mennesket atter sættes i centrum, og økonomien skal frem for alt tjene det almene vel. En ny økonomisk verdensorden skal sikre alle klodens mennesker deres umistelige rettigheder.

Underskrevet:

Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets stifter og internationale præsident, formand for partiet Bürgerrechtsbewegung Solidarität, Tyskland.

Deputeret Mario Lettieri (Margherita Partiet), medlem af deputeretkammeret, Italien, Sekretær for parlamentets finansudvalg, medforslagsstiller til den seneste resolution for et Nyt Bretton Woods.

Senator Oskar Peterlini, (den sproglige mindretalsgruppe, Sydtyrols Folkeparti) Italien, medlem af Arbejdsforholdsudvalget, initiativtager til flere forslag vedrørende et Nyt Bretton Woods-system i senatet.

Underskrivere kan ses på <http://www.bueso.de/seiten/weltweit/nbwcall.htm>.

Jeg støtter med min underskrift ovenstående appel.

underskrift

Navn: _____ Stilling: _____ Organisation: _____